

РЕШЕНИЕ

№ 30

гр. Дряново, 22.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ДРЯНОВО в публично заседание на двадесет и втори февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Емилия Дишева

при участието на секретаря Кремена Д.
като разгледа докладваното от Емилия Дишева Гражданско дело №
20234220100419 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

В исковата молба от Т. Д. Д. от ***, настоящ адрес ***, чрез пълномощник адв. Д. М. М., съдебен адрес за призоваване ***, против ***, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление ***, представлявано от Б. К. Б., се излага, че на 04.01.2019 г. страните сключили договор за паричен заем № 500013435, като се договорили отпуснатият заем да бъде в размер на 500 лв., който да бъде погасен с 8 бр. месечни вноски, с падеж на първата – 10.02.2019 г., всяка в размер на 70,00 лв. или общо сума от 560,00 лв. В чл. 9, ал. 2 от договора било уговорено, че клиентът заявил желание да ползва услугата „Динамично плащане“, за което дължи сумата в размер на 201,52 лв., над 40 % от главницата, която сума била включена към месечните погасителни вноски. Ищцата погасила предсрочно задълженията си по договора, включително и възнаграждението по чл. 9 ал. 2. С Решение № 67/07.07.2023 г., постановено по гр. дело № 82/2023 г. по описа на Районен съд Дряново клаузата на чл. 9, ал. 2 от Договор за потребителски кредит № 500013435/04.01.2019 г. била прогласена за нищожна, като противоречаща на закона и добрите нрави, поради което сумата от 117,82 лв. за такса за услугата „Динамично плащане“ по чл. 9 ал. 2 от договора била платена от ищцата при начална липса на основание.

Направено е искане ответникът да бъде осъден, на основание чл. 55, ал. 1, предл. първо ЗЗД, да заплати на ищцата сумата от 117,82 лв., платена при начална липса на основание по клауза за заплащане на такса за услуга „Динамично плащане“ по чл. 9 ал. 2 от Договор за потребителски кредит № 500013435/04.01.2019 г., ведно със законната лихва от датата на депозиране на исковата молба в съда до окончателното изплащане

на вземането. Претендират се разноси.

В срока по чл. 131 от ГПК ответното дружество, чрез пълномощник юрисконсулт Г. Д. И., е депозирало отговор, с който не оспорва, че за допълнителното действие „Динамично плащане“ по чл. 9 ал. 2 от процесния договор ищцата е заплатила сума в размер на 117,82 лв. Направено е искане претендираното от ищцата адвокатско възнаграждение да бъде определено в минимален размер, поради липса на каквато и да е било правна и фактическа сложност на делото.

След съвкупна преценка на събраните по делото доказателства съдът приема за установено следното от фактическа страна:

Не се спори между страните, а това се установява и от приложеното гр. д. № 82/2023 г. на ДРС, че на 04.01.2019 г. между *** и ищцата е сключен договор за кредит № MAX_500013435, по силата на който ѝ е предоставена сумата от 500 лв., която ищцата се задължила да върне на 8 месечни вноски в размер на 70,00 лв. всяка или общо 560,00 лв.

В чл. 9, ал. 2 от договора страните са уговорили, че при кандидатстването за кредит кредитоискателят изрично заявил желание да ползва динамично плащане по своя кредит при условията на т. 7.4 от раздел V на общите условия, за което дължи сума в размер на 201,52 лв., която се заплаща разсрочено заедно с погасителните вноски.

С Решение № 67/07.07.2023 г. по гр. дело № 82/2023 г. на ДРС, клаузата на чл. 9, ал. 2 от договор за кредит № MAX_500013435, сключен между страните на 04.01.2019 г., е прогласена за нищожна, поради противоречие със закона и добрите нрави и на основание чл. 146, ал. 1 от ЗЗП. Решението е влязло в сила на 05.09.2023 г.

С оглед становищата на страните, с Определение № 43/07.02.2024 г. по делото, съдът е приел за безспорно между страните, че по клаузата на чл. 9, ал. 2 от договора ищцата е заплатила сума в размер на 117,82 лв.

При така установената фактическа обстановка съдът приема следното от правна страна:

Предявен е иск с правно основание чл. 55, ал. 1, пр. 1 от ЗЗД за сумата от 117,82 лв., платена при начална липса на основание по нищожна клауза за заплащане на такса за услуга „Динамично плащане“ по чл. 9 ал. 2 от Договор за потребителски кредит № 500013435/04.01.2019 г. Съгласно чл. 297 ГПК, влязлото в сила решение е задължително за съда, който го е постановил, и за всички съдилища, учреждения и общини в Република България. Съдът, разглеждащ обусловения иск по чл. 55, ал. 1, пр. 1 от ЗЗД е длъжен да съобрази силата на пресъдено нещо, формирана от влязлото в сила Решение № 67/07.07.2023 г. по гр. дело № 82/2023 г. на ДРС, с което клаузата на чл. 9, ал. 2 от договор за кредит № MAX_500013435, сключен между страните на

04.01.2019 г., е прогласена за нищожна, поради противоречие със закона и добрите нрави и на основание чл. 146, ал. 1 от ЗЗП.

Сумата в размер на 117,82 лв., платена от ищцата по чл. 9, ал. 2 от договора, е платена при начална липса на основание, поради което искът с правно основание чл. 55, ал. 1, предл. първо ЗЗД е доказан и следва да бъде уважен, като ответното дружество бъде осъдено да заплати на ищцата сумата от 117,82 лв. - недължимо платена, при начална липса на основание, такса за услуга „Динамично плащане“ по чл. 9, ал. 2 от договора, ведно със законната лихва от датата на депозиране на исковата молба до окончателното изплащане.

По разноските:

При този изход на делото и направеното от ищцата искане, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, следва да ѝ се присъдят сторените разноски за държавна такса в размер на 50 лв. В производството по делото ищцата е била представлявана на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата, като е направено изрично искане от адв. М. за присъждане на възнаграждение за оказаната на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата безплатна правна помощ на ищцата, като материално затруднено лице, което се установява и от представения по делото договор за правна защита и съдействие. Цитираната норма дава възможност адвокат да окаже безплатна адвокатска помощ и съдействие на материално затруднени лица, а съгласно ал. 2 съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл. 36, ал. 2 от същия закон и осъжда другата страна да го заплати. Съдът на основание чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения определя адвокатско възнаграждение в минимален размер от 400 лв. Съгласно § 2а от ДР на Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, за регистрираните по ЗДДС адвокати, ДДС се начислява върху възнагражденията по наредбата и се счита неразделна част от дължимото от клиента адвокатско възнаграждение. Следователно, размерите на минималните възнаграждения по наредбата, при регистриран по ЗДДС адвокат, се явяват данъчна основа, върху която се дължи ДДС при осъществена услуга по наредбата, в случая - процесуално представителство пред съд. В този смисъл и Определение № 266/18.04.2019 г. по ч. т. д. № 1913/2018 г., II т.о. на ВКС. По делото са представени доказателства за регистрация по ЗДДС, поради което крайният размер на дължимото на адвоката възнаграждение е 480 лв. с включен ДДС.

Поради изложеното ответното дружество следва да бъде осъдено да заплати на Еднолично адвокатско дружество „Д. М.“ БУЛСТАТ ***, с адрес на упражняване на дейността ***, представлявано от управителя Д. М. М., адвокатско възнаграждение в размер от 480,00 лв. с ДДС.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА, на основание чл. 55, ал. 1, пр. 1 от ЗЗД, ***, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление ***, представлявано от Б. К. Б., ДА ЗАПЛАТИ на Т. Д. Д., ЕГН *****, от ***, настоящ адрес ***, съдебен адрес ***, СУМАТА от 117,82 лв. (сто и седемнадесет лева и осемдесет и две стотинки) платена при начална липса на основание по клауза за заплащане на такса за услуга „Динамично плащане“ по чл. 9 ал. 2 от Договор за кредит № МАХ_500013435/ 04.01.2019 г., ведно със законната лихва от датата на исковата молба – 22.11.2023 г. до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА ***, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление ***, представлявано от Б. К. Б., ДА ЗАПЛАТИ на Т. Д. Д., ЕГН *****, от ***, настоящ адрес ***, съдебен адрес ***, СУМАТА от 50,00 лв. (петдесет лева) разноси по делото за държавна такса, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК.

ОСЪЖДА ***, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление ***, представлявано от Б. К. Б., ДА ЗАПЛАТИ на Еднолично адвокатско дружество „Д. М.“ БУЛСТАТ ***, с адрес на упражняване на дейността ***, представлявано от управителя Д. М. М., СУМАТА 480,00 лв. (четиристотин и осемдесет лева) - адвокатско възнаграждение, на основание чл. 38, ал. 2 във вр. с ал. 1, т. 2 и чл. 36, ал. 2 от ЗА.

Решението подлежи на обжалване пред Габровски окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Дряново: _____